

rudečo rožo! Utrgam jo. Še pred mamico sem hitela iz vrta, mudilo se mi je — mudilo nazaj v svojo sobico, kjer sem mili svoji »Slovenki«, katera mi nudi dražestne svoje bele liste v modrih platnicah, položila rudečo rožo — svoje ljubezni.

Saj jo je vzgojila ljubav.

Na vrtu je rožo sadila
In s solzami ji je prilila
„Zakaj pa o dekle mladó —
Sadiš ti cvetice takó?“

„Komu jo boš v šopek zvezála,
Komu pa boš šopek ta dála
O šopek iz vrtnih gredic —
Poróšen od tvojih solzic?“ —

„O roža vsajéna v bridkosti,
Bo cvela mi v dnevih radosti —
In novi pognala bo cvét, —
Ko ljubi bo vrnil se spét!“

„In takrat naproti vesela
Mu bodem s cvetico hitela, —
In dala mu bom jo v pozdráv,
Saj jo je vzgojila ljubáv!“ —

Bogomila.

Pri oknu.

Spisala Z.

Pri oknu sedim in gledam venkaj v mrzli zimski dan. Knjiga mi leži v roki a ne berem je; v sosedni sobi igra Marija glasovir, a meni udarjajo ti tožni akordi kakor iz velike daljave na uho. Pod oknom stoje drevesa a za temi teče reka. Barva jej je zelenkasta in iz nje vstajajo sivi kolobarji in zavijajo hiše onostran obrežja v siva prozorna meglena krila. Ivje obrobja drevesne veje in vejice; žalostno poskakuje nekaj ptic po lesenej ograji na obrežju. Mimo pride dekletce, majhno, ljubko dekletce; trese se od mraza, krilce ji je tenko, oguljeno, rokavci prekratki a male ročice višnjavkasto rudeče, sope v trdo, mrzlo peščico, drgne premrzle prstke a zobe jo vendar. Počasi stopicajo male nožice v strganih, luknjastih

čevljevskih, malo rosno očesce se plaho ozira okrog sebe, a ozka usteca raztezavajo se bolešno — tako ji je mraz.

Dekletce je odšlo naprej; mimo pride dama, divna, dražestno opravljena. Dragocena bibrovina ji obroblja obleko, glavo ji krije čepica, koketno pomaknjena malo na stran a ob roki ji skače otroče, zavito v kožušek, da se mu komaj vidi obrazek. Sreča ju gospod v elegantnej zimske suknji. Odkrije in pokloni se, a ustavijo se mi prav pod oknom. Razgovarjajo se, gospa se smehlja a gospod jo gleda, kreta se, pripoveduje. Malo, prav malo odprem okno. Vidim, kako se gospod pripogne k otroku in mu pravi: »O revče, zebe te« in skrbno mu popravlja kožušek.

Zamislil se in mislim o teh ljudeh. Poznala sem vse: gospod je stanoval v drugem, ona gospa z dekletcem v prvem nadstropju iste hiše, kjér je bil oče revne deklice boren vratar.

Akordi na glasovirju so se zlivali v žalostne melodije, solze so mi stopile v oči ne vsled melodij, ampak zato, ker je gospod ogovoril bogato dekletce, revne deklice pa ne, dasi je poznal drugo kakor prvo.

More-li odličen gospod pozdravljati in nagovarjati vratarjevega otroka?

Slovenskemu učiteljstvu.

Prejele smo in objavljamo sledeči oklic:

Dne 3. in 4. velikega srpana t. l. priredi »Zaveza slovenskih učiteljskih društev« X. skupščino v središču Slovenije, v naši beli Ljubljani.

V desetih letih življenja si je stekla »Zaveza slovenskih učiteljskih društev« za slovensko učiteljstvo toliko neminljivih zaslug, da moramo nje desetletnico kar najslovesnejše praznovati, ker si je izbrala v zborovališče srce slovenske zemlje, lepo slovensko Ljubljano.

Slovensko učiteljstvo bo takrat prihitelo iz vseh slovenskih pokrajin, da vidi svojo mater, gojiteljico in pospeševateljico čistega narodnega navdušenja, da vidi, kako resrčno more pozdraviti bela Ljubljana vrle borivce narodne prosvete, ki širijo po slovenskih deželah narodno zavest ter navdušenje in ljubezen do domače knjige in pesmi.